

Gaja-völgyi mesék - Mikulás meséje 1.

Ádám és Éva

Régen történt az eset, mely Mikulással megesett! A Gaja patak völgyében igyekezett következő állomására a jóságos Mikulás. Hosszú, piros kabátjában gyalogolt a térdig érő hóban. Egy idő után észrevette, hogy előtte valaki letaposta már a havat, kis ösvényt alkotott.

– Ki lehet ilyenkor itt az erdőben? - töprengett. Sötétedik is, hideg is van. Majd csak kiderül, ha tovább haladok.

Útján bagoly figyelt a faágon, szarvas húzódott védett helyre, róka szimatolt a

levegőbe idegen szagokat érezve. Mikulás érkezett egy kidőlt, nagyon öreg tölgyfához. Régről emlékezett, ha korábban erre járt, valaha itt két fa állt egymás mellett. Egy kisebb, melyet mintha védett volna a nagyobb tölgy. A kisebb rég elporladt, új lehetőséget adva más élőlényeknek. Ám a nagyobb még őrzi a melegség emlékét, mikor együtt suttogtak a bakonyi szélben, és együtt hallgatták a Gaja-patak történeteit.

Épp itt látta meg Mikulás, hogy ki is készítette apró lábaival a kis ösvényt. Egy fiúcska ücsörgött a tölgyfa földön heverő törzsén.

– Te ki vagy, gyermekem? Mit keresel itt a hidegben? - kérdezte a jóságos apó.

– Ádám vagyok, bácsi kérem. Dehogyan van itt hideg, nézze csak, jól felöltöztem! Várom valakit, mindjárt itt lesz!

– Sajnos nem tudok veled várni, de nagyon kíváncsi vagyok a történetedre! - mondta Mikulás.

– Hát jó, elárulom: Évát várom. Évikét, aki oly sok éven át szomszédunk volt a faluban, de tavaly óta elköltöztek. Nagyon szeretjük egymást, sokat sírtunk, hogy mi lesz velünk, ha nem láthatjuk a másikat. De hát nem a világ végére költöztek, csak ide a közelbe. Szombatoként felkerekedek otthonról, és így tesz Éva is, ennél a kidőlt öreg tölgynél találkozunk, ücsörgünk, mesélünk, játszunk. Sose fáznak, mintha a fa is meleget árasztana ilyenkor.

Mikulás elmosolyodott, persze, hogy a fa is meleget áraszt, ha a gyerekekben is szeretet, melegség van egymás iránt, gondolta. S a szép történetért egy kis édességgel, almával jutalmazta meg a kedves Ádámot.

– Hogy fog örülni Évike ezeknek a finomságoknak, köszönjük szépen! – mondta a fiú illedelmesen. Mikulás szeretetteljesen elmosolyodott, s miután elköszönt a gyermektől tovább folytatta útját a völgyben, hogy időben eljusson minden kisgyerekekhez, aki kipucolta, kifényesítette csizmáját, cipőcskét, s kitette az ablakba.

A helyet pedig ti is megtalálhatjátok, ahol Ádám várta Évát, a kidőlt tölgyfa törzset, az Ádám-Éva fát a Gaja-völgyben.